

ГЛАВА I

ОБРАЗУВАНЕ НА 11-и П. СЛИБЕНСКИ ПОДКЪЗ

За основа на българската войска послужи Българското опълчение, формирано въ навечерието на Руско-турската война през 1877 г.

Поради голѣмия напливъ на българи доброволци, които же лаеха да постѣпятъ въ рускитѣ полкове, главното руско командуване реши да образува нѣколко отдѣлни чисто български дружини.

Българското опълчение се образува отъ генералъ Столѣтовъ съ съдействието на московския Славянски комитетъ, който се нагърби да снабдява българскитѣ доброволци съ всичко необходимо. Въ опълчението влѣзоха калени вече около 4000 души българи доброволци отъ руско-българската бригада, която взе участие въ Сръбско-турската война презъ 1876 г., много участници въ Априлското въстание и българи емигранти отъ Ромъния и Бесарабия.

Дружинитѣ се въоръжиха съ пушката „Шаспо“ съ ножъ, който се поставяше на пушката въ време на атаката. Патронитѣ бѣха книжни съ медни дъна. Въ края на априль 1877 г. дружинитѣ излѣзоха на станъ при гр. Плоещъ. На 6 май на Българското опълчение се даде отъ главнокомандуващия рускитѣ войски Великия Князь Николай Николаевичъ „Самарското знаме“, подарено отъ кмета на гр. Самара г. Алабинъ. Самарското знаме е първото българско военно знаме, най-голѣмата светиня на българската войска, емблема на българския духъ, воля и героизмъ. То е свидетелтъ на героизма и подвизитѣ на нашитѣ опълченци. Подъ него хабритѣ борци за свободата на родъ и родина проливаха своята кръвъ. Подъ това историческо знаме въ кървавитѣ боеве при Стара-Загора паднаха: полковникъ Калитинъ, трима офицери и 50 души опълченци.

Въ началото на м. юний дружинитѣ, сведени въ бригада, трѣгнаха презъ Букурещъ и Зимница за България, за да взематъ участие въ боеветѣ заедно съ братскитѣ руски войски. На 21 юний минаха Дунава при Свищовъ и влѣзоха въ състава на Предния отредъ на генералъ Гурко, който имаше задача да завладѣе проходитѣ на Балкана, следъ което да се спустне въ Тракийската равнина и вдигне въстание въ Южна България.

Българското опълчение взе живо участие въ кръвопролитнитѣ боеве при Стара-Загора, Шипка и Шейново. При Стара-Загора и Шипка опълченцитѣ се отбраняваха геройски и умираха съ пѣсни. При Шипка се увѣнчаха съ вѣчна слава, а при Шейново проявиха „вихренъ устремъ напредъ“ — най-ценното каче-